

Núm. de Causa: 6000013/2018
Núm. de Rotlle: TSJP-0000041/2018

SENTÈNCIA 55-2018

PARTS:

Recurrent: Sra. MEE
Advocat: Sr. JPL

Recorregut: MINISTERI FISCAL

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: M. I. Sr. Yves PICOD
Magistrats: M. I. Sra. Marie CONTE
M. I. Sra. Fátima RAMÍREZ SOUTO

Andorra la Vella, vint-i-quatre de setembre del dos mil divuit.

En el recurs d'apel·lació interposat contra la sentència de data 24 d'abril del 2018 dictada pel Tribunal de Corts en la causa de referència, seguida per la contravenció penal de lesions per imprudència lleu, els components de la Sala Penal Tribunal Superior de Justícia expressats al marge s'han constituït per a la vista i decisió, és ponent la **M. I. Sra. Fátima RAMÍREZ SOUTO**.

ANTECEDENTS DE FET

I.- RESULTANT: que el Tribunal de Corts dictà sentència de data 24 d'abril del 2018 amb la següent part dispositiva:

“Condemno a MEE, com a responsable en concepte d'autora, d'una contravenció penal de lesions per imprudència lleu, sense que concorrin circumstàncies modificatives de la responsabilitat criminal, a una pena de MULTA en la quantia de CENT EUROS (100 €), així com al pagament de les despeses processals causades.

I en concepte de responsabilitat civil, MEE indemnitzarà a :

- ASS, en la quantitat de SET-CENTS CINQUANTA EUROS (750 €).

- La CAIXA ANDORRANA DE LA SEGURETAT SOCIAL (CASS), en l'import de CENT CATORZE EUROS AMB UN CÈNTIM (114,01 €), majorada amb els interessos legals corresponents.”

II.- RESULTANT: que el precedent fallo es recolza en els següents fets que declara provats en el seu primer Resultant:

“SÓN FETS PROVATS i així es declara. Vers les 11 hores del dia 4 de febrer del 2017, ASS es trobava portant un material de feina per l'avinguda Carlemany d'Escaldes la Vella, a l'alçada de la Taverna X., quan al passar corrents al costat de MEE, nascuda el dia X de X de 1967, de nacionalitat andorrana i executòriament condemnada per sentència del Tribunal de Corts de data 16 de juliol de 2012 per un delictes major d'abandó de menors, posant en perill la seva vida o salut, a la pena d'un any de presó condicional qualificat a seguir tractament psicoterapèutic durant 2 anys o fins a l'alta mèdica -que no té virtualitat a efectes de reincidència-, que es trobava passejant amb dos gossos de la seva propietat, un d'ells, que era un cadell de Border Collie, tot i que MEE el duia lligat amb una corretja, passada pel morro, per poder-lo controlar millor, es va abalçar cap a ASS causant-li una ferida a l'avantbraç dret, per la que va haver de ser atès al Servei d'urgències de l'hospital de Nostra Senyora de Meritxell.

ASS i la CASS reclamen, respectivament, els perjudicis soferts i les prestacions prestades.”

III.- RESULTANT: que contra l'esmentada sentència interposa recurs d'apel·lació l'advocat defensor de la Sra. MEE sol·licitant la seva revocació en el sentit de declarar la lliure absolució de la seva defensada.

Exposa que:

- és indeguda i provoca una criminalització de la Sra. MEE la menció efectuada pel Tribunal de Corts a la condemna imposada en la sentència de 16-07-2012, compte tingut que la seva defensada es trobaria reinserida a la societat per compliment i rehabilitació de la condemna;

- la recurrent ha manifestat sempre que el seu gos mai va tocar al presumpte perjudicat i menys mossegat perquè portava un morrió;

- el perjudicat no va voler ser atès en el moment dels fets i va acudir a l'Hospital al cap de més d'una hora després, no quedant acreditat doncs l'origen de les lesions;

- no s'ha efectuat una correcta valoració de la prova obrant en autes que permeti apreciar la comissió de la contravenció penal per part de la Sra. MEE.

IV.- RESULTANT: que el Ministeri Fiscal s'oposa al recurs interposat per entendre que de la prova practicada ha quedat acreditat que el dia dels fets d'autes el gos de MEE es va abalçar sobre el perjudicat causant-li una ferida al braç, interessant la confirmació de la sentència d'instància.

FONAMENTS DE DRET

I.- CONSIDERANT: que la representació de la Sra. MEE impugna la seva condemna mitjançant un recurs en el que comença manifestant el seu desacord amb la inclusió en els fets provats de l'antecedent penal que té la recurrent, perquè considera que criminalitza indegudament la seva personalitat fent-la passar per delinqüent i perjudica la seva credibilitat.

Aquesta al·legació no té eficàcia impugnativa, doncs constitueix només una queixa que, a més, considerem injustificada, doncs en la sentència s'han de fer constar totes aquelles circumstàncies personals de la persona acusada, ja que l'article 56 del Codi Penal les preveu com un dels elements a valorar per individualitzar la pena, i el Tribunal de Corts en cap cas ha tingut en compte l'antecedent penal per valorar la credibilitat de la recurrent, segons es pot comprovar de la lectura de la sentència.

A l'acte del judici també es va queixar la part recurrent de que dos testimonis no havien comparegut al judici, però res es va al·legar sobre aquesta qüestió en l'escrit d'interposició del recurs i no consta que la part recurrent demanés la suspensió del judici per aquest motiu, el que fa que la queixa no tingui cap fonament atendible ni rellevància sobre la sentència.

II.- CONSIDERANT: que, com motiu d'impugnació, s'al·lega l'error en la valoració de les proves en què el Tribunal de Corts sustenta la seva convicció de que el gos de la recurrent es va abalancar sobre el Sr. ASS i li va causar una ferida a l'avantbraç dret.

El Tribunal de Corts, malgrat haver negat la Sra. MEE que el seu gos ataqués al Sr. ASS i li causés una ferida, considera més creïble la versió d'aquest, afirmant l'existència de l'atac i la lesió, perquè va ser avalada per la constatació pel metge que el va atendre poc després dels fets de ferides excoriatives a nivell del dors de l'avantbraç en disposició atribuïble a mossegada i perquè la Sra. MEE va reconèixer haver vist en el moment dels fets una esgarrapada a l'avantbraç del Sr. ASS.

El relat fàctic declarat provat considerem que és el resultat d'una valoració lògica i raonable de les proves en què es sustenta i cap de les al·legacions efectuades en el recurs demostren l'equivocació atribuïda al Tribunal de Corts.

Així:

a) el gos no portava un morrió sinó que, segons va declarar la Sra. MEE, portava la corretja passada pel morro i podia bordar però no mossegar. Si el gos podia bordar és perquè podia obrir la boca i, per tant, tot i que l'obertura no fos total, podia arribar a contactar amb les seves dents el cos del Sr. ASS;

b) els fets van succeir sobre les 11 hores i el Sr. ASS va rebre l'assistència mèdica a les 11:46 hores (foli 7), existint, per tant, una immediatesa entre l'incident amb el gos de la recurrent i la constatació de la lesió que permet raonablement atribuir la lesió a l'atac del gos, tenint en compte la naturalesa de la lesió;

c) que no existís informe policial o el Sr. ASS no volgués que la recurrent l'acompanyés a l'hospital no demostra que el gos no el mossegués, encara que fos lleugerament, quan presentava ferides en disposició atribuïble a mossegada; i

d) que les ferides del Sr. MEE no sagnessin o no presentés hematomes no demostra que el gos no el pogués mossegar, en el sentit d'haver tocat amb les seves dents l'avantbraç encara que no arribés a clavar-li les dents, segurament perquè la corretja que portava passada pel morro li va impedir obrir la boca completament. Tanmateix, que a l'informe del metge forense es consignés que no hi havia hematomes ni dolor és irrellevant per a desacreditar la versió del Sr. MEE, qui va dir que va tenir dolor i problemes de mobilitat durant una setmana i mitja, ja que l'informe és posterior en més de dos mesos a la data dels fets.

No s'ha produït l'error de valoració probatori denunciat i el recurs ha de ser desestimat.

III.- CONSIDERANT: que havent estat desestimat íntegrament el recurs, procedeix imposar a la part recurrent les despeses processals causades en aquesta segona instància.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

DECISIÓ

La Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, en nom del poble andorrà, decideix:

1.- Desestimar el recurs d'apel·lació formulat per la representació lletrada de la Sra. MEE.

2. Confirmar la sentència de data 24 d'abril del 2018 dictada pel Tribunal de Corts en la causa de referència.

3.- Condemnar la part recurrent al pagament de les despeses processals causades pel present recurs.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que, una vegada notificada la present sentència a totes les parts, es retorni la causa al Tribunal de Corts, amb certificació de la present Sentència, per al seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.